

JOZUA DOUGLAS

BUREAU SPEURNEUS. *en de*

BOEKENMAFFIA

Over bibliothecarissen

Eerst iets over bibliothecarissen, je weet wel, de mensen die in bibliotheken werken. Ik ken er een heleboel. Honderden heb ik er de afgelopen jaren ontmoet en ik kan je vertellen: het is een alleraardigste mensensoort. Bibliothecarissen zijn stuk voor stuk schatten van mensen, die niets liever willen dan kinderen helpen een mooi leesboek te vinden. Dit boek gaat dus niet over hen! Ook niet als dat misschien toevallig zo lijkt.

Jozua Douglas

MOORD IN DE BIBLIOTHEEK?

DINKELBERG

Een maand na de moord op bibliothecaris Bert Beschuit is de politie nog niet veel wijzer geworden. 'We hebben sterke vermoedens,' zegt inspecteur Engelenbak. 'Maar het moordwapen ontbreekt helaas nog.'

Van onze misdaadverslaggever

Het is alweer een maand geleden dat het lichaam van de heer Beschuit werd gevonden in de Dinkelbergse Plas. Het slachtoffer was toen al een week vermist.

De heer Beschuit werd voor het laatst gezien in de bibliotheek. Hij maakte ruzie met zijn collega Sjaak S. 'Ik liet mijn hond Napoleon uit,' vertelde een getuige. 'Ik bleef staan, omdat Napoleon ineens zijn ding moest doen. Het raam van de bieb stond open. En toen hoorde ik twee mannen bekvechten.'

De getuige wist helaas niet waar de ruzie over ging. 'Ik hoorde alleen maar wat losse flarden: "Krijg de lurvenschurft!", "Klamme kamelenscheet!", "Kaasviool!", "Klutskip!"'

De politie startte meteen een uitgebreid onderzoek, met de heer Sjaak S. als hoofdverdachte. De bibliotheek werd geheel

doorzocht, net als het huis van S., maar er werd niets gevonden.

Een van de schoonmakers verklaarde dat er sinds de moord een boekensteun mist in de bibliotheek. De politie vermoedt nu dat dit het moordwapen is.

'Het lijkt er heel sterk op dat Sjaak S. de man is die we zoeken,' zegt inspecteur Engelenbak. 'Maar we kunnen het niet bewijzen. De missende boekensteun kan ons daarbij helpen.'

Sjaak S. blijft erbij dat hij onschuldig is. 'Ik heb het geenszins gedaan,' zegt hij tegen deze krant. Omdat er geen bewijs is, is hij gister weer aan het werk gegaan.

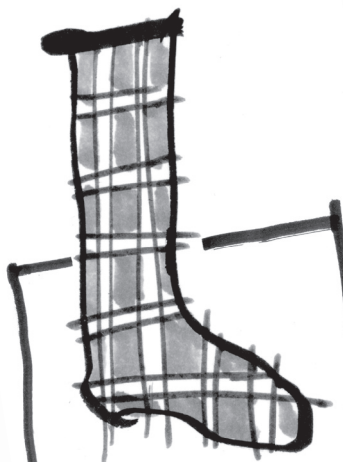

Inspecteur Engelenbak

Golf van inbraken in Dinkelberg

DINKELBERG

Het aantal inbraken in Dinkelberg is enorm toegenomen. Inspecteur Engelenbak is bezorgd.

Mac Duffy's
Kniekousen

ECHT SCHOTS,
NOOIT SCHEEF

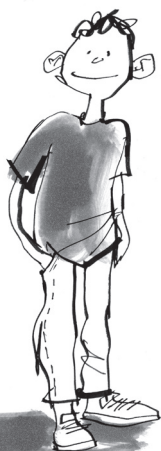
De mensen in dit boek

Meneer De Bruin

Meneer De Bruin is de gewoonste man ter wereld. Hij heeft een supergewone baan bij een supergewone bank waar hij supergewoon werk doet.

Hij vindt het verschrikkelijk om zo gewoon te zijn en daarom hoopt hij

dat zijn zoon later beroemd wordt. Want als je een beroemde zoon hebt, ben je zelf ook een beetje beroemd.

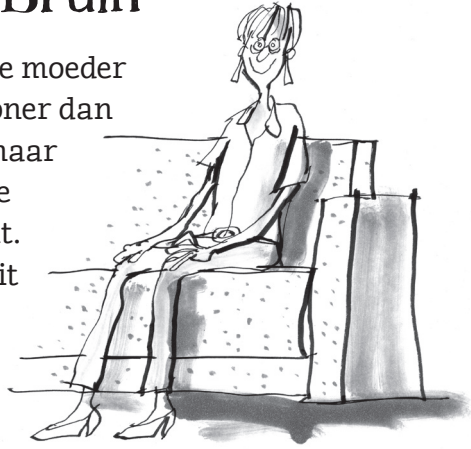

Lev de Bruin

Lev is een heel gewone jongen zonder veel talent. Hij weet niet eens wat hij later wil worden. 'Iets leuks,' zegt hij als je het hem vraagt. 'Zoiets als glijbaantester, vuurwerkafsteker of chocoladeproever.'

Mevrouw De Bruin

Mevrouw De Bruin is de moeder van Lev. Ze is nog gewoner dan meneer De Bruin, wat haar de gewoonste en saaiste persoon op aarde maakt. Ze is zo saai dat ze in dit boek verder niet meer voorkomt.

Yara

Toen Lita verhuisde, is Yara naast Lev komen wonen. Ze is gek op lezen en daardoor weet ze een heleboel. Haar moeder noemt haar wel eens een wandelende boekenkast. Of een boek op pootjes.

Ze weet dat honingbijen bommen kunnen opsporen.

Dat het op Jupiter en Saturnus
diamanten regent. Dat apen
niet tegen kietelen kunnen. En
dat mensen drie verschillende
soorten tranen kunnen
produceren.

Yara wil later hondenkapster
worden. Of konijnenfluisteraar of
paardentandarts. In elk geval iets
met dieren.

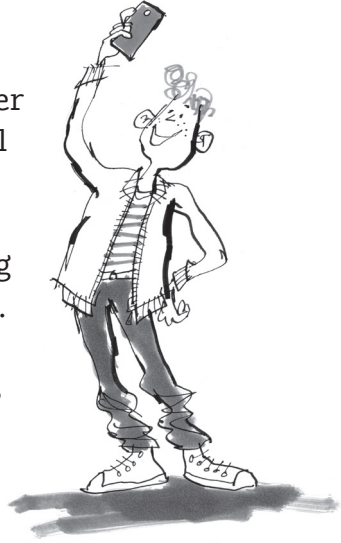
Hugo

Hugo woont in het huis tegenover Lev. Hij is vlogger en zijn kanaal heet: De Superspannende Avonturen Van Vlogger Hugo.

Helaas heeft hij tot nu toe nog niets spannends kunnen filmen. Toch gaat hij door, want je weet nooit wanneer er iets bijzonders gebeurt.

Hugo heeft op dit moment twee abonnees: Lev en Yara.

Hij wil later beroemd worden.

Natuurlijk komen er nog veel meer mensen voor in dit boek, maar die kom je vanzelf wel tegen.

HOOFDSTUK 1

Talent

‘Wat een stelletje kaasviolen!’ zei meneer De Bruin opgewonden. Hij zat in zijn luie stoel en vouwde zijn krant op. ‘Een maand zijn ze nu al bezig. En wat weten ze? Niets! Helemaal niets!’

Lev reageerde niet. Hij zat onderuitgezakt op de bank en staarde ingespannen naar zijn telefoon.

‘Dat kun jij beter, Lev,’ zei meneer De Bruin. ‘Ik durf te wedden dat jij die zaak zo – poef – in twee of drie tellen had opgelost.’

‘Wat?’ vroeg Lev.

‘De moord in de bibliotheek!’

antwoordde meneer De Bruin. ‘Je bent een top-detective. Je bent een natuurtalent. Wat zeg ik, een supertalent.’

Lev slaakte een diepe zucht. Begon zijn vader nu alweer?

‘Pap, ik ben elf,’ zei hij. ‘En ik ben geen detective.’

‘Je hebt Boris Brulboei ontmaskerd,’ zei zijn vader. ‘De verschrikkelijke badmeester. Dat heb jij gedaan.’

Weet je wel hoe bijzonder dat is? Je bent een rasechte speurneus.'

Meneer De Bruin gooide de krant op de salontafel en stond op. 'Het wordt tijd om in actie te komen.' Hij sloeg met zijn vuist in zijn hand. 'Kom op, jongen, laat die hersens eens kraken.'

Lev schudde zijn hoofd. 'Ik vind het meer iets voor de politie.'

'Bij de politie werken alleen maar klutskippen,' zei meneer De Bruin schamper.

Hij begon driftig te ijsberen. 'Dat heb je zelf toch ook gezien? Weet je nog? Die inspecteur Engelenzak... Die wilde jou eerst niet geloven. Je stond er helemaal alleen voor. En toen deed je het, jongen. Je flikte het.'

'Ik had geluk,' zei Lev.

'Onzin. Je hebt talent. En als je een talent hebt moet je het gebruiken, anders is het zonde.'

'Ik ben een kind, pap. Ik kan toch niet zomaar achter een moordenaar aan gaan?'

Meneer De Bruin hield op met ijsberen en stak een vinger in de lucht. 'Mozart was vijf toen hij zijn eerste —'

'Pap, dit meen je niet.'

'Ik ben bloedserieus, jongen. Je bent een held. Dat weet iedereen. En je doet dit niet voor jezelf. Je doet dit voor de mensen van Dinkelberg. Je doet dit voor ons land. Voor de wereld. Voor de mensheid.'

'Ik vind het geen goed idee,' hield Lev vol.

'Niet zo bescheiden, jongen,' riep meneer De Bruin. 'En weet je wat? We doen het samen, jij en ik. We gaan deze zaak samen oplossen. Ik durf te wedden dat wij een gouden team zijn. Je vader weet namelijk ook wel

het een en ander van moordzaken.'

Lev keek voor het eerst op van zijn telefoon. 'Hoezo heb jij ineens verstand van moordzaken?'

'Nou, ik lees wel eens wat.' Zijn vader wees naar de boekenkast. Er stond een flinke rij detectives, de favoriete boeken van meneer De Bruin. Hij bezat de hele serie over inspecteur Nicolaas Neuzelaar van Agatha Kriskras, deel 1 tot en met 60. 'Ik heb ze allemaal gelezen,' zei hij trots.

'Dat zijn verhalen, pap. Dat is allemaal verzonnen. Dit is anders. Dit is echt. Dit is een echte moordenaar.'

De bel ging en meneer De Bruin liep naar de voordeur.

'Is Lev er ook?' klonk het vanuit de gang.

Lev veerde op. Dat was Yara.

'Lev kan helaas niet spelen,' hoorde hij zijn vader zeggen. 'We hebben een belangrijke zaak.'

'Wacht,' riep Lev. Hij stormde de gang in, rende naar de voordeur en wurmde zich langs zijn vader.

Voor de deur stonden zijn vrienden Hugo en Yara.

Hugo hield zijn telefoon op Lev gericht. 'Ha Lev,' riep hij. 'Ik ben aan het filmen. Ik maak een vlog. We gaan vandaag een challenge doen.'

'Lev heeft geen tijd,' zei meneer De Bruin. 'Hij gaat een moord oplossen.'

'Een moord?' riep Yara verschrikt.

'Lev is een topdetective,' zei meneer De Bruin. Hij keek triomfantelijk in de camera van Hugo's telefoon. 'Lev zal zo meteen de beruchte moord in de bibliotheek gaan oplossen. Dit wordt een wereldrecord, dames en heren. Lev de Bruin heeft een supertalent. Hij zal de

politie versteld doen staan. Let op mijn woorden. Deze moordenaar heeft geen schijn van kans. Zodra Lev een blik werpt op de plaats delict —

‘Pap, doe effe normaal,’ riep Lev.

Maar meneer De Bruin luisterde niet. Hij bleef rustig tegen de camera praten. ‘Onze meesterspeurder heeft deze zaak zo — poef — in twee of drie tellen opgelost. Lev de Bruin, dames en heren... onthou die naam.’

‘Vet,’ riep Hugo. ‘Mogen wij mee? Dan maken we er een vlog over.’

Meneer De Bruin glimlachte en keek zijn zoon aan. ‘Wat denk jij, Lev? Kun je werken met een camera erbij? We zouden de beelden eventueel kunnen verkopen aan het journaal.’

‘Pap,’ kreunde Lev.

‘Het is goed,’ zei meneer De Bruin tegen Hugo. ‘Jullie mogen mee. De wereld mag best weten hoe geniaal Team De Bruin is.’

Meneer De Bruin trok zijn jas aan. ‘Kom mee, Lev. We gaan direct naar de bieb. We gaan die meneer Sjaak S. eens aan de tand voelen.’

‘Chill!’ riep Hugo. Hij was gestopt met filmen. ‘Dit wordt echt een megacoole vlog.’

‘Maar dit is toch veel te gevaarlijk,’ probeerde Lev nog een keer. ‘Je gaat toch niet zomaar op een moordenaar af?’

‘Ah, kom op, Lev,’ zei Hugo. ‘Dit is zo gigavet! Dit moeten we doen. Hier krijgen we echt megaveel views mee. En je pa is erbij. Die weet heus wel wat hij doet, toch, meneer De Bruin?’

‘Natuurlijk, jongen. Ik heb alle boeken over Nicolaas Neuzelaar gelezen. Ik weet echt megaveel van dit soort dingen.’

Meneer De Bruin stak een notitieboekje in zijn binnenzak. ‘Kom op, Lev. Niet zo kinderachtig. Van proberen kun je leren. Jij gaat gewoon mee. Dit kun je.’

Lev kreunde. Met tegenzin trok hij zijn jas aan. ‘Oké,’ zei hij. ‘Maar als het gevaarlijk wordt, gaan we naar de politie.’

‘Natuurlijk, natuurlijk,’ mompelde meneer De Bruin.

Ze liepen over het tuinpad naar de auto. Meneer De Bruin wreef in zijn handen. ‘We worden beroemd, jongens,’ riep hij. ‘Ik voel het gewoon.’

Lev zei niets. Hij voelde alleen maar een nare kriebel in zijn buik.

HOOFDSTUK 2

Sjaak S.

Even later zaten ze met z'n allen in de auto. Yara was nog even naar huis gegaan om haar bieboeken op te halen. Ze zat met een grote stapel naast Lev op de achterbank. Hugo zat voorin. Hij filmde alles met zijn telefoon.

'Yo, supertof dat jullie kijken,' riep hij en hij glimlachte naar de camera. 'Vandaag hebben we dus een megagave challenge. Ik ben hier met Lev en Yara en we gaan...' Hij liet een korte stilte vallen en trok

een ernstig gezicht. ‘We gaan... een moord oplossen!’

Hugo richtte zijn camera op meneer De Bruin. ‘Wie is de verdachte?’

Meneer De Bruin keek in de camera. ‘De politie verdenkt meneer S. Hij is de collega van het slachtoffer.’

‘En u? Wat denkt u?’ vroeg Hugo.

Meneer De Bruin trok een moeilijk gezicht. ‘Nou, ik heb zo mijn twijfels,’ antwoordde hij, terwijl hij aan het stuur draaide en links afsloeg.

‘O ja?’ vroeg Hugo. ‘Hoezo?’

‘Nou...’ Meneer De Bruin schraapte zijn keel. ‘De dader is meestal iemand van wie je het niet verwacht. Dat zegt Nicolaas Neuzelaar ook altijd. Je moet verder kijken dan je neus lang is, want het is altijd anders dan je denkt.’

Hugo knikte. Hij richtte de camera op Yara. ‘En jij? Wat vind jij van meneer Schreef? Jij komt vaak in de bieb, toch? Jij kent hem een beetje.’

‘Ik vind hem een griezel,’ zei Yara. ‘Hij kijkt altijd boos en hij heeft van die enge loerogjes.’

‘Je moet mensen niet op hun uiterlijk beoordelen, Yara,’ zei meneer De Bruin streng. ‘Meneer S. kan er ook niets aan doen dat hij er zo eng uitziet.’

Yara zweeg even. ‘Hij haat kinderen,’ zei ze. ‘Hij vindt ze vies en lawaaiig.’

Meneer De Bruin knikte. ‘Daar heeft hij wel een punt.’

‘Eerst wilde hij altijd zo min mogelijk kinderen in de bieb hebben,’ ging Yara verder. ‘Dus verstopte hij de leukste kinderboeken.’

‘De leukste boeken zijn niet per se de beste boeken,’ zei meneer De Bruin. ‘Je leert vaak het meest van een saai boek.’

‘Hij scheurde de spannendste bladzijden eruit,’ ging Yara verder. ‘Of hij lijmdde ze dicht. Soms spuugde hij erin. Hij smeerde neuspulksels in het boek of hij snoot zijn neus tussen de bladzijden.’

‘Hoe weet je dat?’ vroeg meneer De Bruin. ‘Heb je daar bewijs voor?’

‘Ik heb het zelf gezien,’ antwoordde Yara. ‘Ik zag het hem doen. En hoge boetes dat hij gaf! Scheve Keesie moest 657 euro betalen omdat hij een boek was kwijtgeraakt.’

‘Tja,’ zei meneer De Bruin. ‘Dat is ook niet zo netjes van scheve Keesie.’

‘Maar hij heeft dat boek wel ingeleverd,’ riep Yara. ‘Volgens mij heeft meneer Schreef, ik bedoel meneer S., het stiekem weggegooid.’

‘Heb je dat ook gezien?’ vroeg meneer De Bruin.

‘Nee, dat niet. Maar ik was erbij toen Keesie dat boek inleverde.’

Meneer De Bruin haalde zijn schouders op. ‘We zullen zien.’

‘O ja, hij komt ook bij ons op school,’ zei Yara.

‘Klopt,’ riep Hugo. ‘Hij is onze leesconcurrent.’

‘Leesconsulent,’ verbeterde Yara hem. ‘Hij moest boeken promoten, maar hij deed het tegenovergestelde. Hij bracht alleen maar saaie boeken mee, want die waren gezond, volgens hem. Daar zitten vitamines in, zei hij.’

‘Dat is wel een beetje waar,’ zei meneer De Bruin.

‘Dat heb ik vorige week nog in een belangrijk dagblad gelezen.’

‘Hij geeft ook boekenstraf,’ ging Yara verder. ‘Meester Tim was even weggegaan en we hadden heel stil naar meneer S. zitten luisteren. Maar toen de meester terugkwam, zei hij dat we hadden zitten kaasviolen. En toen gaf hij ons boekenstraf. We moesten allemaal een heel dik boek lezen, van een dode schrijver.’

‘Dode schrijvers zijn echt megasaai,’ zei Hugo. ‘Behalve zombieschrijvers. Die zijn cool.’

‘Ik moest een boek lezen van Adriaan van Distelaere,’ ging Yara verder. ‘Tweeduizend bladzijden. Het heette: *Pissen in een klein viooltje*. Er gebeurde helemaal niets in dat hele boek. Niets, behalve dan dat een man op het eind in een klein viooltje piste.’

‘Adriaan van Distelaere is een genie,’ zei meneer De Bruin. ‘Net als Geert Makreel. Dat zul je wel ontdekken als je later groot bent.’

‘Maar de laatste tijd is meneer S. een stuk aardiger,’ zei Yara. ‘Het is heel gek. Sinds een paar maanden doet hij heel vriendelijk. Hij groet je als je binnenkomt. Hij geeft geen boetes meer. We hoeven geen dode schrijvers meer te lezen en als er een leuk boek is, verstoopt hij het niet meer. Hij raadt het zelfs aan.’

‘En Keesie?’ vroeg Lev.

‘Die hoefde zijn boete niet meer te betalen. Het boek was ineens terecht. Meneer S. zei dat hij het had teruggevonden.’

‘Zie je wel!’ riep meneer De Bruin. ‘Het valt allemaal best mee.’

Ze waren bij de bibliotheek aangekomen. Meneer De Bruin parkeerde de auto en ze liepen naar binnen. Hugo filmde alles.

De bibliotheek was net open en het was nog rustig. Helemaal achterin zat een man op zijn knieën naast een boekenkar. Hij zat met zijn rug naar hen toe en was bezig boeken in een kast te zetten.

‘Let jij maar eens goed op je vader, jongen,’ zei meneer De Bruin tegen Lev. ‘Daar kun je nog veel van leren.’

Hij liep met grote passen op de man af.

‘Pardon,’ zei hij. ‘Ik ben op zoek naar meneer S.’

De man draaide zich om. Hij had een mager gezicht met een grijs sikje. Zijn haar zat in een strakke scheiding. Hij keek meneer De Bruin geïrriteerd aan. ‘Wablijf?’

Meneer De Bruin kuchte. ‘We zoeken meneer Schreef.’

De man stond op. Hij bleek erg lang toen hij eenmaal stond. Hij was bijna twee koppen groter dan meneer De Bruin.

Meneer De Bruin stak zijn hand uit. ‘Mijn naam is De Bruin, Hendrik de Bruin, privé-detective. Ik wil u graag een paar vragen stellen over de moord op uw collega, Bert Beschuit.’

Meneer Schreef zei niets. Hij bekeek de kinderen een voor een. Daarna richtte hij zijn blik op meneer De Bruin en vroeg toen: ‘Wilt u mij volgen?’

Ze liepen achter de bibliothecaris aan. Toen ze bij het kantoortje kwamen, zei meneer Schreef tegen Hugo: ‘Wil jij stoppen met filmen?’

Hugo zette zijn camera uit.

‘Treed binnen,’ zei meneer Schreef.

Lees verder in *Bureau Speurneus en de boekenmaffia*

www.uitgeverijdefontein.nl
www.jozuadouglas.com

© 2021 Jozua Douglas
Voor deze uitgave:
© 2021 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vormgeving en illustraties: © Geert Gratama

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 5649 6 (e-book 978 90 261 5654 0)
NUR 282, 283